

[Otto Mørch.]

At kristeligt folkeparti repræsenterer det ukloge og håbløse i de forslag, der ligger, og endda taler om flergrenede fagorganisatio-ner, ja, det må stå for deres egen regning og markerer blot, at de ikke ved, hvad de taler om. Men at de konservative, som dog netop i arbejdsmarkedspolitikken har erfarne folk, også hopper på forslaget om at forbyde eks-klusivaftaler, det er overraskende, men det skyldes vel det konservative partis særlige situation som et trængt parti, der både skal have noget hjem på gyngerne og på karru-sellerne i enhver situation.

Det bør vel også for fuldstændighedens skyld markeres under denne debat, at de partier, der her er forslagsstillere til indgreb i bestående overenskomstaftaler, for ikke mindre end 6 måneder siden har stemt for 2 års forlængelse af de overenskomster, hvor sådanne aftaler indgår.

Vi undrer os over, at der på baggrund af et par småkonflikter har kunnet piskes et sådant hysteri op, som det har været tilfæl-det den seneste måned. Heldigvis ser det nu ud til, at sindene er faldet mere til ro, at gassen er gået af ballonen, og at vi her i dag kan få en mere behersket og realistisk debat om tingene. Jeg har i al fald med tilfredshed bemærket mig, at venstres gruppeformand, hr. Enggaard, i en artikel i Jyllands-Posten under rubrikken „Politikerne har ordet“ også lægger op til en mere realistisk og rolig afklaring af de spørgsmål, der er rejst under de seneste ugers debat om blokader m. v. Jeg tror, ikke mindst statsministerens svar i sidste uges spørgetid har medført dette blødere oplæg fra tingets største oppositions-parti.

Der skal ikke under denne debat herske tvivl om, at vi ligesom dansk fagbevægelse, ligesom LO, naturligvis står bag ved, at lov skal holdes. Ingen tvivl derom. I øvrigt har dansk fagbevægelse altid vendt sig imod ulovlig tvang, vold og undertrykkelse. Men når det er sagt, så skal der heller ikke herske tvivl om, at fagbevægelsen stiller sig bag enhver lovlig bestræbelse på at oprette over-enskomstmæssige forhold på arbejdsmarke-det, og opstår der tilfælde af ulovlig tvang under forskellige former for kampskridt, så har vi jo et retssystem til at afgøre disse sager.

Det påstås, at der er behov for en nærme-

re afklaring og afgrænsning af f. eks. begre-bet ulovlig tvang. LO har erklæret sig parat til drøftelse herom, hvis hensigten er en af-klaring, men naturligvis ikke, hvis formålet er en undergravning af det fagretlige sy-stem. Deri er socialdemokratiet 100 pct. enig med LO.

Der skal heller ikke herske tvivl om, at vi i høj grad i socialdemokratiet ikke sym-patiserer med de grupper på den yderste venstrefløj, der ønsker at ødelægge vores arbejdsretlige system. Man taler om, at man vil have afskaffet arbejdsretten og de kollektive overenskomster. Man vil have forhand-ling direkte på den enkelte arbejdsplads. Vi ved, at dette betyder evig uro på arbejds-pladserne til stor skade for samfundet, og vi kan forsikre, at den demokratiske del af fagbevægelsen og socialdemokratiet ikke ønsker en sådan situation. Men det er jo desværre en kendsgerning, at visse borger-lige politikere har placeret sig i en overop-hedet situation og dermed hjulpet disse ekstremister til at tage et skridt i den ret-ning. Det lægger naturligvis en betydeligt ansvar på disse borgerlige politikere for si-tuationens videre udvikling.

I den forbindelse ønsker jeg dog at under-strege, at aktionerne i Bækkelund og på Frederiksberg har været fuldt lovlige faglige aktioner. Mon ikke alle kan være enige om, at vi fortsat står os bedst ved at have en stærk og en demokratisk fagbevægelse? Der-for skal dens muligheder for at styrke sig selv ikke beskæres. Til gengæld skal fagbe-vægelsen naturligvis fortsat leve op til sit ansvar, så dens frie aktionsmuligheder ikke misbruges.

Den tidligere radikale arbejdsminister Lauge Dahlggaard har sagt det på denne måde i en artikel i Politiken. Jeg tillader mig et kort citat:

„Højreekstremisterne angriber fagbevæ-gelsen udefra, venstreekstremisterne prø-ver at svække den indefra.

Skal fagbevægelsen i længden holde til det, så må den nødvendigvis manøvrere på en sådan måde, at betydningsfulde kredse også uden for fagbevægelsens egne ræk-ker bevarer tilliden til, at den er et sta-biliserende element i vort sociale demokrati.

Skal denne tillid bevares, må fagbevæ-gelsen både modsætte sig misbrug og mod-sætte sig at blive misbrugt.“